

PROLOOG

GLINSTERENDE, GROENGELE LICHTBOGEN trokken langs de wolkeloze nachthemel en weefden geheimzinnige, rusteloos bewegende schaduwen rond de oude eiken van het woud. De mensen noemden het het Anderslicht en vreesden nachten als deze. In hun bijgeloof beschouwden ze het als nachten vol onheil, waarin de alfenkinderen met hun spookachtige gevolg langs de hemel reden.

Zacht knerpte de sneeuw onder Lyviannes laarzen. Ze hield van de winternachten in het noorden. Ze duldden geen zwakheden, net als zij. In haar witte gewaad en met haar lange zwarte haar dat los over haar schouders viel, versmolt de elfin bijna met de sneeuw en de schaduwen. Haar Verborgene Oog was ver geopend. Ze zag het magische net dat door haar wereld verweven zat en voelde duidelijk de nabije alfenster, de magische poort waardoor ze met een paar stappen in de wereld van de mensenkinderen kon komen.

Haar meester, de Gouden Draak, een van de zeven hemelsslangen, had haar in deze nacht ontboden. Ze had zich met hart en ziel aan hem overgeleverd. Ze was een drakenelfin, een uitgestotene die zelfs in haar eigen clan hooguit met wantrouwen werd bekeken. Maar haar meester had haar meer dan rijkelijk beloond. Hij vertrouwde haar en had haar talloze geheimen van Alfenmark openbaar.

Lyvianne bleef staan en luisterde aandachtig. Hier was iets. Een vreemde macht. Iets wat niet in deze wereld thuishoorde. Het was vóór haar, aan het eind van de weg. Het vervormde het magische net. Ondermijnde het.

De magieweefster ging verder. Haar meester wenste dat ze hierheen kwam en elke aarzeling grensde aan verraad. De bosweg kwam uit op een uitgestrekte open plek. Daar verhief zich een enkel rotsblok, bekroond door een pulserend, magisch licht – zo fel dat de elfin haar Verborgene Oog moest sluiten. Het magische licht

doofde. Wat restte, wat ze met haar gewone ogen zag, was een plat zilveren voorwerp op de rots.

De sneeuw op de open plek was ongerept. Geen dier uit het woud waagde zich hier. Ze voelden de vreemde macht, net als Lyvianne. Vanaf het rotsblok woei nu een ijzige kou naar haar toe. Haar adem hing in dichte, witte dampwolken voor haar mond. Vastberaden liep ze verder en herkende in het voorwerp een onversierde, platte schaal van gedreven zilver. Hij was gevuld met kristalhelder water, dat ondanks de ijzige koude niet bevroren was. Lyvianne schrok ervoor terug de schaal aan te raken. Ze voelde de duistere macht waarvan het zilver doordrongen was en vermoedde dat het een fout was geweest de schaal zelfs maar te bekijken. Was het alleen maar haar nieuwsgierigheid, of een onbekende magie die haar ertoe dreef dichterbij te komen, stap voor stap, en haar verlokte in het heldere water te kijken?

De alfenster in de buurt opende zich. Er stapte iets doorheen, dat zich naar de open plek begaf. Lyvianne kon het voelen, maar ze hief niet eens haar hoofd op.

Donkere strepen die aan uitgelopen inkt deden denken, verschenen in de schaal. Heel duidelijk merkte Lyvianne hoe ze door een duistere magie werd omhuld. De schaal wilde bekeken worden, wilde haar iets tonen wat angst en twijfel in haar hart zou zaaien. Ze moest haar blik afwenden, opkijken en zien wie er gekomen was. Maar ze was er niet meer toe in staat.

Het groengele hemellicht weerspiegelde zich in het water. Het versmolt met de donkere strepen en vormde beelden. Eerst vaag, maar toen tekenden zich langzaam details af. Een man met een baard en donkere ogen keek haar uitdagend aan. In tunnels diep onder de aarde waar de dood was binnengedrongen, stierf een heel volk en de hemel stond in brand. Reusachtige zwarte vleugels vulden het beeld. Een draak kwam uit een stofwolk tevoorschijn. Hij was zwart als een nacht met nieuwe maan en hoewel Lyvianne hem nooit eerder had gezien, wist ze toch meteen wie ze daar zag – Nachtheadem, de eerstgeschapene, de oudste van de zeven hemel-slangen.

De draak vloog voor zijn leven.

En met iedere machtige slag van zijn vleugels trok hij haar verder het beeld in. Tot ze zelf door de hemel vol laaiende vlammen vloog.

Tot ze begreep dat wat ze zag geen droom of een visioen was, maar de harde werkelijkheid.

Met vertwijfelde slagen van zijn machtige vleugels vocht Nachtheadem tegen de zuiging uit de diepte. De wereld stierf en wilde hem met zich meesleuren, omlaag het duistere graf in. Torenhoge rotsblokken schoten wervelend langs de hemel. Licht als asvlokken leken ze wel en toch zouden ze hem vermorzelen. Hij boog zijn vleugels in een hoek, wilde hoger stijgen om niet tegen de hemelhoge steile rotswand voor hem te pletter te vliegen, maar nog voor hij die bereikte, zakte de wand zelf in de afgrond. Het lawaai van brekend gesteente en het onheilspellende gehuil ver onder hem omhulden hem, samen met de stofwolk uit de vermorzelde rots die steeds sneller de lucht in steeg. Steensplinters kletterden als hagelstenen op zijn schubben. Verblind opende de draak zijn Verborgene Oog en zag hoe de magie van de wereld in een fonkelend vuurwerk ten onder ging. Het Gouden Net, waarin de magie ingesloten zat, scheurde.

De zuiging werd sterker en hij siste een machtswoord. Zijn val vertraagde. Breed spreidde hij zijn vleugels. Steensplinters sloegen door het taaie leer van zijn vleugels. Hij sloot zich af voor de pijn, sloeg krachtiger, woedender en vocht zich door de stofwolk omhoog naar de hemel. Gloeiend rood scheen de zon door het stof. Weldra zou hij het gehaald hebben. Nog een paar vleugelslagen en hij zou langs de hemel ontsnappen.

Tentakels zwiepten door de lucht, raakten hem, grepen hem, alsof ze schreeuwden dat hij ze moest grijpen, redden, met zich meenemen, omhoog de eindeloze verte in. Hij ontweek ze. De zon kwam dichterbij. Hij stortte ernaartoe! De ontsteltenis kwam als een donderslag en verlamde hem. Slechts een oogwenk lang – te lang. Hitte golfde door het stof, tentakels kronkelden om zijn vleugels, zijn enkels, zijn hals. De zon kwam dichterbij.

Hij wilde leven!

Nachtheadem beet naar de tentakels, verscheurde taaie vlees, verzamelde zijn vuur, maar beheerste zich toch. Een vuurstoot in de stofwolk zou de hemel om hem heen in brand kunnen zetten.

Hij schoot door de stofwolk als een drenkeling door het wateroppervlak. Op nog geen honderd schreden afstand stortte een

brandend schip uit de hemel. Langzaam zonk het naar de afgrond. De wolkenverzamelaar die het schip had gedragen, kon zich niet uit de greep van het schip bevrijden. Honderden met staaldraad versterkte touwen hielden het reusachtige, gezwollen schepsel aan het schip geboeid. Zijn tentakelarmen zwiëpten door de lucht en zochten houvast waar geen redding te vinden was. Het schepsel zelf – groot als een stapelwolk en met een gestalte die het midden hield tussen een kwal en een octopus – vloog in brand. Een hele zwerm kleine wolkenverzamelaars stroomde uit een van de vluchtdekken. Honderden. En aan elk van hen hing een spartelend menskinde. Ook zij ontkwamen niet aan de maalstroom van de ondergang. Terwijl Nachtadem langzaam in de vrije hemel opsteeg, zag hij hoe de kleine wolkenverzamelaars in de werveling van stof en rotssplinters omlaag gezogen werden, sneller dan het schip waaruit ze waren ontsnapt.

Een speer zo lang als een boom sloeg door zijn rechtervleugel. De wond deed geen pijn maar midden in zijn vleugel gaapte een groot gat. Hij zou nu nog langzamer omhoogkomen. Het wolken-schip onder hem was gekapseisd en het vuur breidde zich over steeds meer dekken uit. Steekvlammen van ontbrandende gassen schoten uit het stervende schepsel dat het reusachtige schip zo lang door de hemel had gedragen. Een paar koepels waarin de stukken geschut stonden, waren in zijn richting gedraaid. De menskinderen aan boord hadden begrepen dat ze niet meer aan de dood konden ontsnappen. En hij begreep dat ze tot hun laatste ademtocht zouden proberen hem mee de afgrond in te sleuren.

Een projectiel miste hem ternauwernood, twee andere volgden. Toen was hij buiten bereik en het prachtige schip werd volkomen door de stofwolk verzwolgen.

Nachtadem klom in brede cirkels hoger. Hij hoefde nu nauwelijks nog met zijn vleugels te slaan. De opwaartse wind droeg hem de hemel in. Hij had het gered!

Hij liet zich kort meedrijven, haalde adem, vermande zich en sloot toen zijn oren af voor het verschrikkelijke rumoer, waarin de wereld wegzonk. Diep onder hem in de maalstroom van rotsge-steente, stof en dood, doofde het brandende wolken-schip langzaam in een rood licht als een stervende zon. Pas hoog vanuit de hemel kon Nachtadem de volle omvang van de vernietiging zien. De wer-

veling van stof en rotssplinters breidde zich uit, verslond onverbiddelijk wat net nog vaste grond was geweest. Spleten zo breed als dalen sneden door het land. Aan de horizon stortte de zee in mijlenbrede zilveren watervallen in de afgrond.

De wereld verslond zichzelf.

De draak keerde zich af. Steeg verder omhoog. Hij wist dat deze ramp onomkeerbaar was en welk aandeel hij daarin had gehad. Hij had zijn macht te aarzelend gebruikt, het aan anderen overgelaten zijn strijd te strijden. Voor het eerst ervoer hij zijn lange leven als een last. Nooit eerder had hij er getuige van hoeven zijn hoe een overwinning in een nederlaag veranderde.

Nachtadem zocht naar een van de alfensterren, de magische poorten die het kundige magiewevers mogelijk maakten binnen een oogwenk honderden mijlen ver te reizen. Ja, wie de kronkelende paden goed kende, brachten ze zelfs naar andere werelden.

De draak was moe. Lang vloog hij door de bloedrode hemel tot hij een alfenster vond – ver van de maalstroom van het verderf, op een open plek bij een donker meer vol waterlelies. Hier was het beven niet te voelen. Nog niet. Een machtswoord, een gedachte en twee slangen van licht sprongen op uit het water. Ze bogen zich naar elkaar toe en vormden een poort waarachter het Gouden Pad door de duisternis voerde. Ontelbare malen was hij over paden als deze gegaan en zonder moeite vond hij zijn weg terug naar zijn toevluchtsoord. De jadetuin, waar diep onder een piramide zo oud als de wereld, de uitgestrekte spelonk lag die zijn verblijf was geworden.

Daar rolde hij zich in elkaar en gaf zich over aan zijn verdriet. Hij had geweten dat deze dag zou komen. Had tientallen, honderden jaren van zijn leven besteed met erover na te denken, hoe hij hem had kunnen voorkomen. Kon men de toekomst veranderen? Hij had er zo zijn best voor gedaan... Nu wist hij zelfs niet meer of het uiteindelijk niet zijn vertwijfelde verzet tegen het lot was geweest, dat de ondergang had veroorzaakt.

Hij hoorde stappen in het ondiepe water dat de vloer van de spelonk bedekte. Vermoeid hief de draak zijn hoofd vol stofkorsten op. Zijn meest geduchte krijgsvrouw was gekomen. Fel lichtte het lange witte gewaad van de drakenelfin op in het duister. Haar blonde haar golfde los over haar schouders. Ze leek omgeven door een

stralend licht. Alsof ze onoverwinnelijk was.

Je komt te laat, dacht hij.

Lyvianne voelde haar meester met al haar zintuigen en zijn aanwezigheid was zo overweldigend dat het haar eindelijk lukte haar blik van de wervelende beelden in de zilveren schaal af te wenden. Ze rook het drakenaroma, die unieke geur die eigen was aan de Gouden Draak. Hij was overweldigend en bedwelmend tegelijk en haar hart zwol van vreugde.

Het slangachtige lichaam van haar meester nam de halve open plek in beslag en het hemellicht weerspiegelde in dansende, groene vonken op zijn gouden schubben. Waar hij was kon geen duisternis bestaan. Het licht dat hem omgaf verzwoeg elke schaduw.

Je hebt hem dus gezien, mijn beste – de dag waarop de wereld zal vergaan.

Wanneer hij in zijn drakengestalte sprak, hadden zijn woorden altijd een vreemde klank die geen elfentong kon imiteren. Er deinde een melodie mee in de zinnen die ze de ontwapenende klank van een zuiver gevoel meegaf. Nu eens was het vreugde, soms vertrouwen, dan weer melancholie. Nu werden zijn woorden echter getekend door een droefheid, die haar ziel raakte.

‘Welke wereld zal ten onder gaan, meester? Ik zag een wolken-schip. Was het Nangog?’

Ik heb elk van de drie werelden zien vergaan, Lyvianne. Daia, waar de mensenkinderen wonen, het onschuldige Nangog en ook ons vaderland, Alfenmark. De beelden in de zilveren schaal zijn bedrieglijk en voorspellen steeds ongeluk. Vertrouw ze niet.

‘U weet dat ik u ben toegedaan, met hart en ziel. Wie moet er sterven opdat deze beelden slechts een nachtmerrie blijven? Wie is de bron van het kwaad?’

De Gouden Draak lachte en zijn plotselinge vrolijkheid verraste haar. Hij lachte zelden.

Denk je werkelijk dat jij zou kunnen verhinderen, wat de Duistere Draak niet kon?

Beschaamd boog Lyvianne haar hoofd. Hoe had ze zo voorbarig, zo aanmatigend kunnen zijn?

Mijn nestbroeder wordt verblind door het geloof in zijn almacht. Hij ziet het verraad rondom hem niet meer. Wij moeten onze eigen rijen weer sluiten, voor we de grote strijd kunnen beginnen. Daar heb ik jou

voor nodig, mijn beste. Ik heb je raad nodig. Je oordeel dat zo vast is verankerd in je idealen die me ontzag inboezemen en me tegelijkertijd bang maken tot in de grond van mijn hart. Het is het wapen van een ander dat een onschuldig hart moet doorboren. En jij, Lyvianne, zult me helpen dit wapen op zijn doel te richten. Jij kent iedereen die moordenaar moet worden zo goed als geen ander. Alleen jij kunt hem ertoe brengen iets te doen, waarvan hij weet dat hij er zelf aan ten onder zal gaan.

Ik ben het zelf geweest die de fout heeft gemaakt die tot dit verraad moet leiden. Meer dan dertig manen geleden reeds is de kiem van het onheil gelegd, toen ik mijn beste sluipmoordenaar in de grote zaal onder de basaltrotsen ontbood.

Lyvianne keek hem lang aan, nam zijn adem, zijn smart in zich op. Toen noemde hij de namen van het tweetal over wier lot hij een beslissing had genomen en het was alsof hij ook haar een dolk in de borst stootte.

Aan de rand van de afgrond

Wanneer ze hem ontboden, ging het meestal om moord. En Gonvalon was in de juiste stemming om iemand te doden. Het liefst een dwerg. Zij vernielden alles wat groot en goed was in deze wereld, terwijl die bekrompen wezens gewoon niet bereid waren de plaats in het bestaan te accepteren die hen toekwam. En het was het voorrecht van de hemelsslangen om deze plaatsen toe te kennen. Zij bepaalden het lot van alle wezens, nadat de alfen het hadden opgegeven zich om wereldse zaken te bekommeren. Als de alfen dat al ooit hadden gedaan... De hemelsslangen waren gelijk aan de goden. En hij, Gonvalon, behoorde tot de weinige uitverkorenen, die ze onder hun beschermende vleugels hadden gehaald. Hij wist dat ze het niet om zijnentwil hadden gedaan. Ze hadden iets in hem gezien... Door hun invloed was hij veranderd, zoals ze alle elfen veranderden die ze bij zich riepen. Ze hadden zijn Verborgene Oog geopend en nu zag hij de wereld zoals die werkelijk was. Gonvalon keek uit over de brede baai. Mistflarden kropen uit de beboste rotskloven in de richting van de woelige zee. Steile, zwarte basaltrotsen stonden als stenen wachters rond de baai. Als paddenstoelen waarvan men de hoed had afgeslagen, groeiden er torens

uit de rots die door kloven werd doorsneden. De oorsprong van de torens was onbekend. De afmetingen van de oude bouwwerken lieten er geen twijfel over bestaan dat ze niet voor de elfen waren geschapen. Zelfs trollen hadden zich onder de reusachtige boogpoorten klein gevoeld! Was er een tijd geweest dat er draken in torens woonden?

Gonvalon vroeg zich af wie de Gouden Draak nog meer had geroepen. Hij stuurde er altijd twee op uit. De draken speelden een onbegrijpelijk spel met hen. Ze ontboden hun executeurs altijd alleen. En vaak was het zo dat ze slechts over een deel van hun opdracht werden ingewijd. Dat kweekte wantrouwen... Maar Gonvalon was betrouwbaar! Hij was al lang in dienst van de Gouden Draak, de hemelslang die hem had gekozen nadat hij voor zijn laatste examen was geslaagd. Hemelslangen of ook wel regenboogslangen noemden de oudste draken zichzelf en ze beweerden dat ze de eerste wezens waren die door de elfen waren geschapen. Altijd was het maar één van de oude draken die de opdracht gaf en het was altijd onbekend of hij het met zijn broeders eens was of de beslissing alleen had genomen. Gonvalon was ervan overtuigd dat hij het belangrijkste deel van de opdracht toegewezen zou krijgen. Hij had zijn meester nooit teleurgesteld! De regenboogslang die hem had uitgekozen, die hem tot zijn klauw had gemaakt. De elf keek uit over de brede baai en vroeg zich af wie hem zou begeleiden. Op een van de ontelbare torens die zich op het basalt verhieven, wachtte nog iemand net als hij. Iemand die hij al lang kende. Er waren maar weinig uitverkorenen. Van elke tien uitverkorenen, slaagden er uiteindelijk maar een of twee in om tot de groep vertrouwelingen op te klimmen.

Gonvalon glimlachte cynisch. Nee. Vertrouwelingen kon men hen niet noemen. Draken vertrouwden geen enkele elf. Ze stelden hen slechts als hun moordenaars aan.

Het was de grootste eer voor een drakenelf hier op de rots boven de Jadebaai ontboden te worden. Een voorrecht waarop velen van hen tientallen jaren moesten wachten. De meesten kenden deze plek alleen uit verhalen.

Een koele windvlaag woei over zee. Donkere wolken hadden hun schaduwzeilen gehesen en dreven in de richting van de kust. Om deze tijd van het jaar kwamen ze altijd rond het middaguur.

Gonvalon fluisterde een machtswoord. Een woord dat niet voor elfentongen geschapen leek en maar moeilijk over zijn lippen wilde komen. Het kwam hem nog altijd vreemd voor en hij articuleerde het overdreven duidelijk. Er liep een tinteling over zijn lichaam. Hij had gezien dat zo'n woord kon doden, wanneer men een fout maakte. Hij was er getuige van geweest hoe elfen in een levende fakkel waren veranderd of van binnenuit waren opengescheurd.

Het tintelen verdween binnen een ogenblik. Was het toveren hem gelukt? Vaak duurde het een poosje voor het onheil kwam. Hij huiverde. Nooit zou hij vergeten wat hij in de spelonk van de Zwevende Meester had gezien.

Gonvalon liep naar de kantelen van de toren. Zijn handpalmen waren vochtig toen hij op het koele metselwerk leunde. Hij probeerde aan iets anders te denken. Hij had deze toverspreuk moeten zeggen! Hij zou zich belachelijk maken, wanneer hij ontboden werd en drijfnaat voor de Gouden Draak verscheen. Dat zou een schande zijn geweest die hij nooit meer zou kunnen uitwissen! De hemelsslangen verwachtten van hun uitverkorenen dat ze het mysterie van de magie beheersten. Dat was de laatste fase van de volmaaktheid. En minder hoorden ze niet te zijn. Volmaakt!

De regen bereikte de rotsen. Hij plensde met zo'n geweld neer alsof hij de zwarte torens met zich mee wilde sleuren naar de bodem van het meer. Binnen een oogwenk kromp het zichtbare deel van de wereld ineen tot een paar stappen.

Gonvalon liet opgelucht zijn adem ontsnappen. Hij zwaaide vlak voor zijn ogen met zijn hand en stak die vervolgens triomfantelijk omhoog naar de duistere hemel. Het was gelukt. Het magische scherm hing als een onzichtbare cocon om hem heen. Hij werd niet nat! Andere toverkunsten gingen hem gemakkelijker af. Was het ijdelheid dat hij liever zijn leven riskeerde dan zijn gezicht te verliezen? Was dat zijn zwakheid?

Hij streek over zijn voorhoofd. Het antwoord lag voor de hand. Het was gewoon oerstom. En hij zou het weer doen! Dat was zijn fout! Hij voelde zich onzeker. Moest zich voortdurend laten gelden. Kon mislukkingen niet verdragen. Zelfs niet als het kleinigheden waren.

Wanneer dit alles achter de rug was, moest hij de tijd nemen om eens wat aan zelfonderzoek te doen. Hij moest erachter zien

te komen of dit een fout was, die hij met zijn gezonde verstand de baas kon worden of dat het een onveranderlijke karaktereigenschap was. Ondanks deze zwakheid was hij ver gekomen. Was deze fout uiteindelijk misschien het fundament, waarop alles wat hij had bereikt rustte?

Een stem klonk in zijn binnenste. Ze riepen hem. Hij liep naar de trap waarlangs het water in stromen de toren binnenliep. Met ferme pas daalde hij af in de duisternis. Weldra werd het allesoverheersende geruis van de regen door de dikke muren buitengesloten.

Bij de eerste overloop stroomde het water al weg in afvoergaten die in de stenen vloer waren geboord. Er bleef alleen een zwoele warmte hangen die steeds drukkender werd naarmate hij verder afdaalde.

Gonvalon kwam in een grote koepelzaal die onder de toren in de basaltrots was uitgehouwen. Honingkleurig licht straalde uit de barinstenen die in ingenieuze patronen in het plafond waren gezet. Hij had het deel van het bouwwerk bereikt dat niet voor wezens als hij was gemaakt. Alles hier was te groot. Intimiderend, zelfs als je de schoonheid van Ischemon kende en de wonderen van de jadetuin had gezien.

Gonvalon liep naar de hellingbaan die naar het donkere hart van de basaltrots voerde. Hij ademde nu de heerlijke, bedwelmende geur in die niet in woorden was te omschrijven. Hij deed een beetje aan sandelhout denken, alleen nog zuiverder. Zonder dat vleugje bederf en verrotting dat door elke andere geur gemengd leek te zijn, wanneer je eenmaal een draak had geroken. Misschien, dacht hij, was dit een zweem van onsterfelijkheid?

Gonvalon stapte op de hellingbaan. Die was zo breed dat er makkelijke zeven strijdagens naast elkaar op hadden kunnen rijden. De vloer was spiegelglad en glibberig onder zijn natte leren zolen. Gepolijst door de schubben die hierover in de afgrond onder de rotsen waren gegleden.

In steeds nauwere spiralen liep de hellingbaan omlaag naar het gouden licht aan het einde. Hij deed denken aan de binnenkant van een gespleten slakkenhuis. De elf voelde de melodieuze stem van zijn heer, hoewel hij hem nog niet kon horen. Telkens als zijn meester tegen hem praatte, had dat effect op al zijn zintuigen. De